

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๕

นี้แหละผู้พิเศษ

เมื่อวานนี้ทองคำไม่ได้ ดอลลาร์ได้ ๓๒ ดอลลาร์ ทองคำยังขาดอีก ๑๔๙ กิโล ๓๒ บาท ๕๖ สตางค์ จะครบจำนวน ๕๐๐ กิโล จะมอบวันที่ ๑๐ นะ เวลานี้รวมทองคำที่ได้แล้วทั้งหมด ๕,๔๑๐ กิโล ยังขาด ๕๐๐ อยู่ ๑๔๙ กิโล ๒๓ บาท ๕๖ สตางค์

วันที่ ๓ โรงหลอมเขาจะหามาให้ครบจำนวน ๕๐๐ กิโลในวันที่ ๓ เขาบอกมาอย่างนั้น นี่เขาจะรอเอาทองคำจากเรานี้บ้าง ในส่วนของเขาที่มีอยู่บ้างทำ เราได้เมื่อไรก็เข้าโรงหลอมเลย เราไม่ได้ไปที่ตู้নিরঘ্য แต่ก่อนเอาไปเก็บไว้ที่ตู้নিরঘ্য มาระยะหลังนี้จวนทองคำจะเข้าคลังหลวง พอได้มาปั๊บเข้าโรงหลอม ๆ ไปเลยเดี๋ยวนี้ ทองคำที่เราได้แล้ว ๕ ตันเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร ๕ ตันกว่าแล้ว เพิ่ม ๕๐๐ กิโลเข้าไป ก็ดูเหมือนจะเป็น ๕ ตัน กับ ๕๐๐ กว่ากิโลไปอีก

(เสียงนกยูงร้องขึ้น) โอ๊ย มันไปได้ทุกแห่ง ไ้ปุ๊กก็ ไ้หยอง นกยูงไปได้ทุกแห่ง นกยูงเหมือนกันไปไหนไปได้ทั้งนั้น เคย ไม่สนใจกับใคร ระยะเวลาที่ฝนหยุดมันเริ่มมาเที่ยวทางนี้ คือมันโล่ง แต่ก่อนฝนตกรู้สึกจะอากาศมืดทึบ ๆ ตามป่าไม้หนาๆ ไม่ค่อยมาเขาอยู่ทางนั้นทางโล่ง ๆ เวลานี้มีตั้ง ๑๓ ตัวแล้วนะนกยูงเรา มาเรื่อย แล้วแพร่พันธุ์ออกมาเรื่อย เราอยู่ในถ้ำเขาร้องอยู่ข้างบน..นกยูง เหมือนไก่บ้านเราขันยาม พอตัวหนึ่งขันไก่เราก็ขันตามทั่วกันหมด นี่นกยูงก็เหมือนกัน พอตัวหนึ่งร้องขึ้น เดียวตัวนั้นร้อง เดียวตัวนี้ร้อง แล้วภูเขาลูกนั้นล้อมรอบมีแต่นกยูง เขาร้องเป็นระยะ ๆ ถ้าเป็นไก่ก็เรียกว่าไก่ขันยาม นกยูงก็ขันยามเหมือนกัน

ปกติเราไม่เห็นเขาณะ นาน ๆ จะเจอทีหนึ่ง ๆ อยู่ด้วยกันนั้นแหละ ตอนกลางคืนถึงรู้ว่านกยูงมาก มันร้องเสียงลั่นอยู่บนภูเขา แล้วลั่นไปหมด ภูเขาลูกนี้ลูกไหน ๆ มีนกยูงทั้งนั้น เขาจะร้องเป็นระยะ พอได้ยินเสียงทางหนึ่งร้องขึ้นมา ทางหนึ่งก็ขึ้น ๆ ทีนี้ขึ้นทั่วไปหมด แล้วหยุดเงียบไป เหมือนไก่ขันยาม เวลาเราไป เช่นตอนเข้าไปบิณฑบาตในหมู่บ้าน ลงมาจากภูเขา มองเห็นเขาวังตัดหน้า คือเขาตาดี นกยูงนี้ตาดีมากทีเดียว เรายังไม่เคยเห็นว่า เราได้เจอนกยูงเห็นนกยูงก่อนนกยูงเห็นเรา เห็นที่ไรเห็นแต่มันวิ่งไปแล้ว เอ้า นกยูง คือมันเห็นเราแล้วมันวิ่งหนี มันไม่บินแหละ เราเคยเจอมัน ไม่เคยเห็นมันบิน เห็นแต่มันวิ่งไปเฉย ๆ วังตัดหน้า

อยู่ในป่า นี้พูดถึงตั้งแต่ก่อนนะ ทุกวันนี้แม้แต่ป่าก็ไม่มี แล้วสัตว์เหล่านี้จะมีมาจากไหน ไม่มีนะ เขาว่าน่ากลัว ๆ แต่ก่อนเป็นสถานที่น่ากลัวจริง ๆ พวกสัตว์ พวกเนื้อ

พวกเสือ อยู่ด้วยกัน คือเสืออาศัยกินเนื้อในป่า เสือมีอยู่ทั่วไปเพราะเนื้อมีอยู่ทั่วไป ที่ว่า น่ากลัว น่ากลัวจริง ๆ มันมีจริง ๆ มันไม่ได้เป็นเสือกระดาษอย่างทุกวันนี้ ทุกวันนี้มีแต่รูปเสือกระดาษ เสือตัวจริงไม่มี หมดนะเสือ เราก็พยายามฟังเสียงข่าวคราวเรื่องเสือที่ มันมีมากต่อมาก ว่าใครยิงใครฆ่าที่ไหน ๆ ไม่เคยได้ยิน เจียบไปเลยตาม ๆ กันกับพวกฝูงเนื้อทั้งหลายที่เจียบไปเลย หมด

เสือตามธรรมดาที่เขาฆ่าที่ไหน ขาวมันจะกระพือมานะ มันจะมาถึงกันรวดเร็ว เช่นอย่างวัดธรรมลี ผาแดงนี้ เขายิงเสือ ฆ่าเสือทางโน้นได้ยินข่าวถึงนี้ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อน การคมนาคมไม่สะดวก แต่มันก็ส่งข่าวมาหากันจนได้ เขาฆ่าเสือที่เดียวตั้งไปหมดเลย เดียวนี้เจียบเลย ไม่ทราบมันตายไปทางไหน ไม่เห็น ไม่ได้ยินเลย มันก็หกดน้นแหละ แต่ไม่ได้ยินข่าวเหมือนแต่ก่อน

พระกรรมฐานสมัยพ่อแม่ครูจารย์นี้สมบุกสมบันมากที่สุด ในสมัยปัจจุบันไม่มีใครกินหลวงปู่มันเรนนะ อันนี้พิลึกจริง ๆ ท่านไม่ค่อยออกมาตามหมู่บ้านนอก ๆ อย่างนี้ ถ้าว่าหมู่บ้านก็อาศัยหมู่บ้านในป่าในเขา แห่งละสามหลังคาเรือน สี่หลังคาเรือน ท่านไปอยู่กับเขาอย่างนั้น นั้นละป่าเสือป่าเนื้อเต็มไปหมดเลย แต่ท่านก็พุทธธรรมดาเฉย ๆ ไม่มีลักษณะอาการน่ากลัวให้เห็นเลย ท่านเล่าเรื่องเสือเรื่องอะไรนี้ เล่าธรรมดาสมกับว่าท่านอยู่กับพวกนี้ วังนเถอะนะ ไม่มีใครกินหลวงปู่มัน ปฏิภาณเรายกนิ้วให้เลยในปัจจุบัน เทียบกับตำรับตำราในครั้งพุทธกาลท่านแสดงไว้ ท่านเปรี้ยะเลยเทียบนะ ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่มีตลาดเคลื่อนเลย แหม เราก็ยังไม่เคยเห็นที่ไหน

ท่านเอาป่าเอาเขาที่สงบเจียบ เป็นที่อยู่อาศัยที่หลับที่นอนเป็นประจำเลย ไม่ออกมา เช่น บ้านใหญ่ ๆ อย่างนี้ บ้านสี่สิบห้าสิบลหลังคาเรือน ท่านไม่เคยอยู่ ท่านไปอยู่กับพวกในป่าในเขา คนป่าคนเขา อย่างงั้นนะ ท่านอาศัยเขาอยู่เพื่อความสะดวกระหว่างธรรมกับจิตท่าน ได้บำเพ็ญสะดวกสบาย นั้นท่านเอาจุดนั้นนะ เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงอาศัยเท่านั้น จะไปเอาดิบเอาดีกับเขาไม่ได้ อย่างนี้ สร้างขึ้นก็ขึ้นก็สร้างขึ้นเถอะ ไม่เห็นอะไรมาให้ความสุขแก่คน

แต่ถ้าธรรมแล้วมีมากมีน้อยจะติดแนบอยู่กับจิต ไม่ได้วิตกวิจารณ์ ไม่มีฉากหน้าฉากหลัง กิเลสมี พอมีความรื่นเริงว่า เราได้นั้นมาได้นี้มา สมใจครู่หนึ่ง รื่นเริงสักครู่หนึ่ง เดี่ยวจากหลังมาแล้ว ความเดือดร้อนวุ่นวาย ความระแคะระคายสงสัยมันมาด้วยกันแล้ว นี่เรื่องกิเลสฉากหลังต้องแทรกมา ๆ ถ้าธรรมไม่มี ไปอยู่ที่ไหนสบายหมด ท่านเพียงอาศัยเท่านั้น ท่านไม่ได้เอาเป็นเนื้อเป็นหนังจริง ๆ เหมือนจิตกับธรรมอยู่ด้วยกัน ท่านอยู่อย่างนั้นท่านอยู่ด้วยธรรมทั้งนั้น ท่านไม่ได้อยู่กับอะไร นี่แหละท่านผู้ทรงมรรคทรงผล ท่านทำอย่างนั้น

ตั้งแต่ครั้งพุทธกาล ตำรับตำราไม่มีมาโดยลำดับ มากางดูแล้วดำเนินตามนั้น อย่าง หลวงปู่มั่น โอ้ย ไม่มีใครคลาดเคลื่อนเลย พูดถึงเรื่องความมั่งคั่งน้อยไม่มีใครเกิน ไม่เอา อะไรทั้งนั้น ใครถวายมาอะไร เอาออกหมดเลยไม่มีเหลือแหวะ ถ้าพูดภาษาโลกเรียกว่า ท่านอยู่แบบอดอยากขาดเงินตลอดเวลาในปัจจุบันทั้งหลาย ทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านั้นมีมา ท่านไม่สนใจ เพราะอันนี้ภาคภูมิอยู่แล้วในใจท่าน นี่ละมีธรรมมันต่างกันอย่างนี้นะ

มีธรรมสมบัติภายในกับสมบัติภายนอก คือมีเงินมีทองข้าวของก็อาศัย เพราะ ฉะนั้นจึงว่าให้ทราบนะ สมบัติภายนอกเป็นภายนอกที่เราจะต้องอาศัยเป็นกาลเป็นเวลา เมื่อชีวิตลมหายใจยังมีอยู่ พอชีวิตหาไม่แล้วอันนั้นก็พังไปเหมือนกันกับร่างกายเรา แต่ จิตกับธรรมนี้ไม่ได้พัง อยู่ที่ไหนท่านถึงอบอุ่น สบาย ๆ นี่แหละธรรมครองใจผิดกันกับ กิเลสบีบบี เราไม่อยากจะพูดนะว่ากิเลสครองใจ กิเลสบีบบี ธรรมครองใจประดับประดาจริง อยู่ที่ไหนสะดวกสบายหมด ยิ่งกลางคืนดึก ๆ นี่โถ มีแต่ธรรมสง่าอยู่ภายในใจ

ฟังให้ตื่นฟุ้งทั้งหลาย นี่ธรรมมีหรือไม่มี ศาสนามีหรือไม่มี ธรรมมีหรือไม่มี บาปบุญมีหรือไม่มี กิเลสกับธรรมมีหรือไม่มี ฟังให้ดี กิเลสก็อยู่ที่ใจ เกิดที่ใจ กิเลสกววน หัวใจ กววนอยู่อย่างนี้ กววนตลอดเวลา บีบบีใส่ไฟ ลากดึงไป อยากให้คิดทางนั้น อยากให้ คิดทางนี้ อยากรู้ อยากเห็น อยากทุกอย่างอยู่ในกิเลสหมด ไม่มีคำว่าอิมพอกคือกิเลส มหาเศรษฐีนั่นละเป็นมหาความอยาก เป็นอยู่ในจิตนะ เราจะตำหนิใครไม่ได้ มันเป็น อยู่ในจิต เอาความจริงออกมาพูดกัน ว่าเรื่องของกิเลสเป็นอย่างนั้นทั้งนั้น จะเอาอะไร ให้พอไม่มี เหมือนไฟรอเชื้อ ไสเชื้อเข้าไปบีบแสดงเปลวขึ้นมาแล้ว ไสเชื้อมากน้อยเท่าไร ไฟดับด้วยเชื้อไม่มีทาง ไสเชื้อเข้า เรียกว่าเสริมไฟ ๆ ตลอด

สิ่งที่ปรนปรือหรือหามาเพื่อกิเลสนี้ จึงเป็นเหมือนเรามาเสริมไฟ ๆ คนจึงหา ความสุขไม่ได้ ถ้าลงกิเลสมันได้พองตัวแล้ว เอามาเพิ่มมันเท่าไรยิ่งมีความสุขมาก ๆ แต่กิเลสมันกลบไว้ ๆ ว่าเขามีความสุขความเจริญ นั่นเห็นไหม กิเลสมันปิดเอาไว้ ธรรมส่องเข้าไปเห็นหมด เชื้อสำคัญ ๆ มันอยู่ภายใน มันแสดงออกมาเป็นเปลวข้าง นอก อยู่ข้างใน พอเอาเชื้อไฟเข้าไปบีบ เชื้อไฟคือฟืน น้ำมัน สาดเข้าไปดูซินะ อยู่ในเตา มันก็ฮือขึ้นเลย นี่แหละกิเลสเป็นอย่างนั้น แต่ธรรมนี้เป็นน้ำดับไฟ อยู่ที่ไหนสบาย ๆ

พ่อแม่ครูอาจารย์มั่น ตั้งแต่ท่านออกปฏิบัติมีแต่อย่างนั้นทั้งนั้นตลอด หากว่ามีความจำเป็นที่จะไปประสานเรื่องโลกเรื่องสงสารขึ้น กิเลสนั้นก็แหละทำให้แตกให้ราว อะไร ๆ ท่านเข้าไปประสาน เอาธรรมเข้าไปเป็นน้ำดับไฟ ประสาน เช่นไปจำพรรษาที่ นั้นบ้าง ที่นี้บ้าง ในจุดรวมก็มีบ้างนะ แต่ไปด้วยการอาราธนานิมนต์ เขาไปร้องทุกข์ให้ ท่านทราบ เรื่องอย่างนั้นอย่างนี้ ท่านอุตส่าห์ไป ถ้าท่านไปแล้วเย็นหมด เนอะ อย่างนั้น นะ พอได้โอกาสท่านก็ไปเสีย แต่อย่างมาวัดโนนนิเวศน์ นี่เป็นเรื่องของท่านเจ้าคุณ

ธรรมเจดีย์ อุปัชฌาย์ของเรา ท่านเป็นลูกศิษย์เดิมของท่านนิมนต์ท่านมา อันนี้ท่านไม่ได้มาระงับเหตุการณ์อะไรแหละ ท่านตั้งใจมาด้วยลูกศิษย์ คือเจ้าคุณธรรมฯ นิมนต์ท่านมา ไปตามท่านในเขานู่นนะ

ท่านอยู่ที่เชียงใหม่ เขียนจดหมายไปนิมนต์ท่าน ท่านก็เฉยเสีย ไม่สนใจ จนกระทั่งท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ไปหาท่านเลยเถียว เข้าไปหาท่านในเขา เวลาท่านจะได้มาอยู่อุดรนะ เข้าไปถึงองค์ท่านเลย ไปก็ไปนิมนต์เลยทีเดียว นิมนต์ท่านให้ไปโปรดเมตตาทางจังหวัดอุดร ท่านเล่าให้ฟังขบขันดีนะ เอ้อ แต่ก่อนเห็นแต่จดหมายน้อยมาจดหมายน้อยคือกระดาษส่งมาหาท่าน มาอ่านแล้วก็ทิ้งเสีย พูดต่อหน้าท่านเจ้าคุณท่านเล่าให้ฟัง พออ่านแล้วก็ทิ้งเสีย ๆ ก็ท่านพูดกับลูกศิษย์ท่าน ทีนี้ "จดหมายใหญ่มานี้มันจะได้คิดละนะ" ท่านว่า จดหมายใหญ่คือท่านเจ้าคุณมาเอง จากนั้นแล้วก็เลยรับปากท่านว่าจะมาจำพรรษาให้ นั้นเรื่องราว ท่านถึงได้มา

มาอยู่ที่นี่มาอยู่เฉพาะพรรษา พอออกพรรษาแล้ว นู่น ไปอยู่บ้านหมากหญ้าในป่านะ และหนองน้ำเค็ม นี่ก็เป็นสำนักป่า ท่านไปหาหลัก ท่านมาสงเคราะห์ชั่วคราวจะเป็นน้ำดับไฟ โลกทั้งหลายก็ได้ชุ่มเย็น ท่านมาที่นั่น ใคร ๆ ก็ทราบว่าเป็นอาจารย์มันมา ๆ จิตใจก็ค่อยโผล่ขึ้นมาทอรรณพธรรม เรื่องทำความสงบตามอัยาศัย ท่านจะไม่ออกมาเลย จะมาเวลาจำเป็นเท่านั้น นี่แหละผู้วิเศษ เป็นอย่างนั้น ควรเป็นคติตัวอย่างเราไม่ได้หมายถึงว่าจะให้ได้ของท่านเป็นแบบเป็นฉบับจริง ได้แบบลูกศิษย์มีครู ขอให้ระลึกถึงครูเสมอจะทำอะไร อย่าทำแบบเอากิเลสลากไปถ่ายเดียว จะจมไปตลอด

ถ้าระลึกถึงครูถึงอาจารย์ อะไรที่จะเป็นความชั่วช้าลามกมันจะอ่อนลง ๆ ท่านถึงให้ระลึกถึงความตาย คนเราไม่ระลึกถึงความตายก็เพราะว่า ความเพลินมันเกินตัว ทีนี้เมื่อระลึกถึงความตายเท่านั้น ปีนี้ ความเพลินทั้งหลายก็สงบตัวเข้ามา นี่เรียกว่าน้ำดับไฟ มรณัสสติ ความระลึกถึงความตาย เป็นน้ำดับไฟ ไฟความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา มันลุลกลามตลอดเวลา ต้องอาศัยน้ำคือธรรมดับเป็นระยะ ๆ ไป เรายังลืมต้นไม้ต้นเดียวที่ท่านได้บรรลุธรรมอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ คือเราเพลินเสียจนเกินตัว เลยลืมต้นไม้ที่ว่าชื่อต้นอะไร

ท่านเล่าให้ฟัง โอ๊ย อัจฉรย์น้ำตาร่วงเลยนะ เวลาท่านเล่าถึงแดนพันทุกข์ ขณะที่ท่านพันทุกข์อยู่ร่มไม้ต้นนั้น ท่านว่าอย่างงั้นนะ กลางวันก็ไปภาวนาเพราะเป็นต้นไม้ใหญ่ ใบหนา ร่มเย็นดี ท่านไปนั่งกลางคืนกลางวัน ท่านภาวนาอยู่นั้นเสมอ ในคืนวันนั้นท่านอยู่ที่นั่น ท่านบรรลุธรรม เห็นไหมล่ะ เวลาท่านพูด นี่ละฟังซิเวลาท่านพูดเฉพาะแต่เวลาออกท่ามกลาง จะไม่ได้ยินเลยเรื่องเทวบุตรเทวดา ไม่พูด ท่านรู้ควรหรือไม่ควร

ใครจะเกินจอมปราษฎ์วะ ในที่ชุมนุมพระสงฆ์ท่านไม่เคยพูดนะเรื่องเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม เข้ามาเกี่ยวข้องกับท่านมากน้อย ท่านไม่ค่อยเลย เหมือนไม่มีนะ

แต่เวลาโดยเฉพาะมีลูกศิษย์ลูกหาที่ท่านไว้วางใจ สององค์บ้าง สามองค์ หรือองค์หนึ่ง สององค์ ส่วนมากจะอยู่ในย่านนี้ แล้วก็ชอกแซกชิต้าอยากทราบ กราบเรียนถามด้วยอุบายต่าง ๆ อย่าไปพรวดพราดหลับตาชนต้นเสานะ เดี่ยวหัวแตก ท่านใส่เปรี้ยว เดี่ยวหลงทิศไปเลย ท่านพูดถึงวันท่านบรรลุนิพพานถึงแดนพันทิวศุข แหม เทวบุตรเทวดามีหรือไม่มีฟังซิ มาอนุโมทนาสาธุการลั่นโลกธาตุ เห็นไหมท่านอาจารย์มั่นพูด ดุชิต่างานอาจารย์มั่นเป็นพระที่โกหกคนใหม่ สาธุการเสียงลั่นโลกธาตุ

พวกเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม มาเยี่ยมท่าน มาเคารพนับถือท่าน ธรรมแดนอัศจรรย์ แล้วก็มาพูดรำพึงรำพัน นี่ละเทวบุตรเทวดา อินทร์ พรหม มาพูดรำพึงรำพัน โธ ธรรมประเภทนี้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างง่าย ๆ นะ ทำไมพระคุณเจ้าถึงเป็นเจ้ามหาสมบัติครองธรรมอันเลิศเลอ ซึ่งมีเฉพาะพระพุทธรเจ้าและสาวก ก็ขาดกาลขาดสมัยมานาน แล้วก็มาปรากฏขึ้นในพระคุณเจ้า นั่นเห็นไหมละ อนุโมทนาสาธุการลั่นโลกไปหมด นี่ท่านพูดฟังซิ เป็นยังไงตาใจ ท่านอนุโมทนา ส่วนพวกเทวบุตรเทวดาธรรมดานี้มีอยู่ตลอดปี เช่นอย่างเชียงใหม่รู้สึกจะไม่เว้นแต่ละคืน ต้องเทศน์สอนเทวดา บางทีมาก ๆ เสียด้วย เทวดาตั้งแต่ชั้นสวรรค์ท้าวมหาพรหมลงมา ฟังซินะ ท่านแสดงให้เห็นฟัง

แทบไม่เว้นแต่ละคืน ไม่เกี่ยวกับประชาชน แต่เกี่ยวกับพวกเทวบุตรเทวดา ทำประโยชน์เกี่ยวกับเทวดามาก ท่านว่า ต้องมีเวลาเฉพาะนะ ธรรมดาเราไม่เคยได้ยินท่านพูด เหมือนไม่มีเลยนะ เจียบอยู่อย่างนั้น เวลาเข้าไปสอดเรื่องนั้นเรื่องนี้ หาอุบายชอกแซกชิกแซกถามละเอียดล่อ จะรู้ไปหมดเลย ท่านอธิบายให้ฟัง เป็นกันเองเจียบ ๆ นี่ละนักปราษฎ์ท่านเป็นอย่างงั้น พูดออกไปเป็นประโยชน์อะไรไม่เป็นประโยชน์อะไรท่านก็รู้ ในสมัยปัจจุบันที่รำลือที่สุด เกี่ยวกับเรื่องพวกเทพ พวกเปรตพวกผี คือหลวงปู่มั่นเลิศที่เดียวสมัยปัจจุบัน รองลงมาลูกศิษย์ลูกหาที่มี แต่ไม่เด่นเหมือนท่าน ไม่กว้างขวางลึกซึ้งเหมือนท่าน ท่านนี่ลึกซึ้งมากกว่ากว้างขวางมากในสมัยปัจจุบัน

นี่พูดถึงเรื่องความสังตวิเวกนะ เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานท่านจึงชอบอยู่ในป่าในเขา ผู้ที่มีอรรถมีธรรมท่านก็รู้ของท่านเอง ผู้ยังไม่มีอรรถมีธรรมได้ยินจากครูจากอาจารย์ก็ต้องเสาะแสวงตามท่าน ท่านที่อยู่ในป่าในเขาก็เพราะอย่างนั้นเอง ท่านทรงสมบัติเจียบ ๆ ไว้ ธรรมไม่กระโตกกระตากนะ ทรงสมบัติไว้เจียบ ๆ มหาสมบัติภายในใจ ท่านอยู่ที่ไหนเหมือนผ้าขี้ริ้ว แต่เป็นผ้าขี้ริ้วห่อทอง ทุกสิ่งทุกอย่างท่านไม่มีคำว่าหรุหราฟุฬา มีบริวารจำเพาะองค์ ๆ ไปไหนไปเลย ไม่ได้ยุ่งกับอะไร

ธรรมครองใจ พอทุกอย่าง ไม่ได้ฟังเพื่อห่อหุ้ม ไม่ได้ตีไม้ดั้น ไม่เหมือนกิเลส ครองใจ กิเลสบีบหัวใจ ตีตดั้นกันตลอด ธรรมครองหัวใจนี้มีแต่ความสงบเย็น เวลามาล่าธรรมะสู่กันฟังนี้ โหย เพลิน ก็ชั่วโงม นั้นเห็นไหมล่ะ คือต่างคนต่างรู้ต่างเห็นจากการปฏิบัติ เหมือนเราเสาะแสวงหางานการอะไร เราไปทำงานอะไร ๆ เราได้ผลของงานมาจากที่นั่น ๆ ก็เล่าสู่กันฟัง คนนี้ไปทำงานนั้นมีผลของงานมาอย่างนี้มาเล่าสู่กันฟัง เขาก็เพลินตามงานของโลกเขาใช้ไหมล่ะ

ที่นี้งานของธรรม ท่านที่ไปบำเพ็ญยิ่งละเอียดลออ ยิ่งเพลินไปเลย ไปอยู่ที่นั่น ปฏิบัติอย่างนั้น ได้รู้ได้เห็นจิตเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ วิธีของจิต ได้รู้ตามสายของธรรม จิตกับธรรมเป็นคู่เคียงกัน จะสัมผัสสัมพันธ์รับรู้ธรรมซึ่งเป็นนามธรรม ไม่มองเห็นเป็นตน เป็นตัวเหมือนวัตถุนี้ละ ต่างคนต่างรู้ ต่างคนต่างเห็น นี่ละวิถีจิตที่เดินตามสายธรรม เหมือนอย่างตาของเรา ความจำเป็นของตานี้ กิจประจำก็คือต้องเห็นนั้นเห็นนี้ นี่เป็นกิจประจำ หูได้ยินหมดเสียงอะไร ๆ ต่ออะไร เป็นวิสัยของหู วิสัยของตาก็มองไปเห็นวิสัยของใจรวมมาหมดเลย ตา หู จมูก ลิ้น กายเข้ามาสู่ใจ เป็นจักขุทิพย์ หูทิพย์ขึ้นมาแล้วในนั้น นั้นละท่านไม่ใช่อายตนะภายนอก แต่ท่านใช้อายตนะภายใน คือจิตนี้พิจารณาไปที่ไหน ฟังอะไร ๆ ได้ยิน เรียกว่าหูทิพย์

ก็ฟังอย่างพวกที่เขาว่า เสือเย็น เขาประกาศกันอยู่ในบ้าน ท่านยังมาบอกลูกศิษย์ของท่าน คืออาจารย์มหาทองสุก ตื่นเข้ามา "ท่านมหา เวลานี้เขาว่าเราเป็นเสือเย็นนะ เขาประกาศอยู่เมื่อคืน นั่งฟังอยู่" นั้นเห็นไหม นั่งฟัง เขาประกาศว่าเราเป็นเสือเย็น มาจะเป็นภัยต่อเขา เขาประกาศ คำว่าเสือเย็น หมายถึง อันตราย หมายถึงภัยอย่างลึกลับนั้นแหละ เขาประกาศกัน ตูเจ้าสององค์มานี้เป็นเสือเย็น ใครจะไปไว้ใจอะไร ๆ ไม่ได้นะ หัวหน้าเขาประกาศ ท่านก็ยังบอกอาจารย์มหาทองสุก แทนที่จะไปถือโทษถือความเขา ท่านไม่ถือนะ

เขาว่าเราเป็นเสือเย็น นี่มันจำเป็นแล้วนะ ท่านมหา เราจะไปไหนไม่ได้ ถ้าเราหนีไปทั้ง ๆ ที่เขาดำหนิ ตายไปแล้วพวกนี้จะไปเป็นสัตว์เป็นเสือกันไปหมด ตกนรกเราต้องอนุเคราะห์เขา ทุกข์ยากลำบากทนเอานะ ทนเอาเสียก่อน เพื่อหัวใจของพวกนี้กำลังเป็นไฟต่อพวกเขา เราก็มาม่าเพ็ญอุรธรรม ไม่ได้คิดให้เป็นอย่างนี้ แต่เขาก็คิดขึ้นมาแล้วจะทำยังไง เมื่อเป็นอย่างนั้นเราก็ต้องทนเอา แก่ เรื่องเหล่านี้บ้างบางเราจะไปไหนค่อยไปกัน นั้นละเรื่องราวจึงค่อยกระจายไปเรื่อย ถึงขนาดที่ว่าพุทโธหาย ไปถึงขั้นพุทโธหายเขาก็รู้

จากนั้นมาแล้วก็กระจ่างในหัวหน้าเขา เขาเรียกภูเจ้ายี่ หัวหน้า เราก็ไม่ลืม เห็นหมด เห็นไหมล่ะ ตาทิพย์มี ก็มาเห็นใจท่านนะซี แต่เขาก็ดีนะ เขายกกันทั้งบ้าน บ้าน

เขาไม่ได้ใหญ่โตอะไร สามสี่ ทำหลังคาเรือน เขามาหมด ลูกเล็กเด็กแดงมาหมด มาขอ
ขมาตุ้เจ้าหลวง เราว่าตุ้เจ้าหลวงเป็นเสือเย็น โอ้ย กรรมหนักกรรมหนา เวลาเราภาวนา
เป็น ตุ้เจ้าหลวงเป็นเสือเย็นได้ยังไง ความสว่างครอบโลกธาตุ เราว่าเป็นเสือเย็นนี้ร้าย
แรงมากโทษ ต้องไปขอขมาท่าน นี่หัวหน้าเขามาขอขมาท่าน นั่นเห็นไหมเขารู้เอง โทษ
ก็เป็นของเขาเอง แล้วเขาก็แก้โทษของเขาเอง นี่ท่านเล่าให้ฟัง นำฟังมาก

ว่าเสือเย็นอะไร เวลาจิตของเขาสงบ บอกว่าพุทโธหายเสียก่อนนั่นแหละ เขาไป
หาพุทโธ พอเจอพุทโธแล้วเขาก็มาเห็นพุทโธของหลวงปู่่มั่นละซิ โอ้ย พุทโธหลวงปู่่มั่น
นี่สว่างไสวครอบโลก ครอบไปหมดเลย จึงมาขอขมาท่าน นั่นละธรรมดา ท่านก็อนุเคราะห์
เขา ท่านไม่ได้คิดว่า เขาทำผิดเตียนแล้วไม่พอกพอใจแล้วหนีไปเสีย แทนที่จะเป็น
อย่างนั้นท่านไม่ได้เป็น โห้ย ไม่ได้ ถ้าไม่แก้พวกนี้ ตายไปแล้วจะเป็นสัตว์เป็นเสือ แล้ว
ตกนรกไม่สงสัย ท่านว่า เวลาไม่ได้พวกนี้ตายแล้วเป็นอย่างนั้นหนา ต้องพยายามแก้
เขา เมื่อเรื่องราวเบาบางไปแล้วเราจะไปที่ไหนค่อยไป มันก็เบาบางจริง ๆ

นี่แหละธรรมมีหรือไม่มี ท่านทั้งหลายพิจารณาซิ ธรรมพระพุทโธเจ้าประกาศ
ก็อยู่ตลอดมา เราก็เคยพูดให้ฟังแล้ว เหมือนแร่ธาตุต่าง ๆ ที่เราเหยียบย่ำไปมา แร่
ธาตุชนิดต่าง ๆ มีคุณค่าต่างกัน แต่คนโง่แล้วไปที่ไหนมันเหยียบแหลกไปหมด ไม่ได้
เห็นคุณค่าอะไรของแร่ธาตุต่าง ๆ จนกว่าผู้มีปัญหาเจเลียวฉลาดไปค้นแร่เอามา ธาตุ
ต่าง ๆ ขุดค้นขึ้นมาได้มาทำประโยชน์ให้โลกได้เห็นทั่วหน้ากัน มันก็อยู่ในใต้ดินนั่น
แหละ นี่ธรรมพระพุทโธเจ้าก็เหยียบย่ำไปมา ให้กิเลสพาเหยียบย่ำ ครั้นเวลารู้ธรรมรู้
ธรรมบ้างก็รู้เนื้อรู้ตัว นั่นแหละนำธรรมออกมาใช้ประโยชน์แก้ตนและโลกสงสารให้สงบ
เย็นไปตาม ๆ กัน เป็นอย่างนั้นนะ

ธรรมกับโลกมีอยู่ไม่บกพร่อง เสมอกันหมด คือธรรมกับกิเลสมีอยู่ไม่บกพร่อง
เสมอกัน เป็นแต่เพียงว่าฝ่ายกิเลสมีอำนาจมากกว่า มันปิดบังธรรมไว้เสีย ธรรมก็มีอยู่
อย่างนั้นแหละ แต่ถูกปิดบังไว้เท่านั้น ไม่ได้สูญหายไปไหน เวลาเราเปิดกิเลสออก คือ
สร้างคุณงามความดี บำเพ็ญศีล ภาวนาเข้าไป ก็เท่ากับค่อยเปิดสิ่งปกคลุม เหมือนเปิด
จอกเปิดแหนออกจากสระน้ำนั่นแหละ จอกแหนค่อยจางไปก็ค่อยมองเห็นน้ำ ๆ เปิด
ออกก็เห็นน้ำชัด มันมีอยู่แล้วน้ำ จอกแหนมันก็มี มันปกคลุมไว้ กิเลสมันก็มีอยู่แล้วใน
ใจของเรา แล้วธรรมก็มีอยู่แล้วใต้กิเลส กิเลสบีบบังคับเอาไว้ เพราะฉะนั้นจึงชำระ
สะสางกิเลสตัวเป็นภัย ซึ่งมันแสดงตัวอย่างออกหน้าออกตาทั่วโลกสงสาร จนกระทั่งไม่
มียางอายเลย มันก็ค่อยจางลงไป เมื่อถูกเปิดขึ้นมา ถอดถอนขึ้นมา แก้ไขขึ้นมา ชะล้าง
ขึ้นมามันก็ค่อยแสดงตัวออกมา ๆ จากนั้นก็ค่อยขึ้น ๆ ก็จำเลย มีอยู่ด้วยกัน

อย่าไปตื่นเรื่องกิเลส คนตาบอดมาหลอก เราก็บอดแล้ว ชนต้นไม้ชนภูเขาไปเลย ใช้ไม่ได้นะ ให้มือลูบ ๆ คลำ ๆ เสียก่อน จะไปไหนมาไหนให้ระมัดระวัง คนตาบอดจะไปเดินพรวดพราดไม่ได้ เตี้ยหัวแตก ต้องเดินไปแบบลูบ ๆ คลำ จับนั้นจับนี้ไปเรื่อย ให้รู้ว่าตัวเป็นคนตาบอด อย่าพรวดพราดอวดดี ถ้าอวดดีหัวแตก อันนี้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมพระพุทธเจ้าท่านสอนยังไง ก็ค่อยลูบค่อยคลำไปตามท่าน แล้วจะค่อยเปิดออก ๆ สิ่งเหล่านี้มีอยู่แล้ว แล้วสิ่งใดเป็นภัยจะเห็นชัด เป็นคุณก็เห็นชัดที่ใจ แล้วก็เปิดออกได้

เรื่องธรรมนี้ ผู้ที่จะเปิดธรรมออกมาได้ก็คือ นี่เราพูดส่วนใหญ่ นะ หลักเกณฑ์ส่วนใหญ่ต้องเป็นผู้นักภาวนา เช่น พระกรรมฐานที่มุ่งอรรถมุ่งธรรมจริง ๆ ท่านอยู่ในป่าในเขา นี่แหละท่านผู้เปิดอรรถเปิดธรรมออกมา อย่างเจียบ ๆ อยู่อย่างนั้น นี่ละธรรมจะปรากฏขึ้นมาจากท่านเหล่านี้ อย่างสมัยปัจจุบันนี้ก็ปรากฏออกมาจากไหน ไม่ปรากฏออกมาจากพ่อแม่ครูอาจารย์มันจะมาจากไหน อย่างหลวงตาบัวเอามาพูดอ้อ ๆ นี่ก็เอามาจากพ่อแม่ครูอาจารย์มัน หลวงตาบัวมันวิเศษวิโสอะไร ก็ไปได้อรรถได้ธรรมออกมาจากท่าน ท่านเป็นผู้บุกเบิกไว้แต่ต้นแล้ว ทีนี้เมื่อท่านมรณภาพไปแล้ว เรื่องของท่านก็ค่อยถูกรื้อฟื้นขึ้นมา ให้โลกทั้งหลายได้รู้จักกับหลวงปู่มั่น กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจเรื่อยมาจนกระทั่งทุกวันนี้ คือหลวงปู่มั่นเป็นอันดับหนึ่ง เป็นอย่างนั้นนะ ท่านเสาะแสวงหาธรรม ท่านก็รู้ธรรมเห็นธรรม

ธรรมมีอยู่ในหัวใจทุกคน เราอย่าเข้าใจว่าธรรมก็ดี กิเลสก็ดีอยู่บนฟ้าอากาศ ต้นไม้ ภูเขา สถานที่ต่าง ๆ ซึ่งนอกไปจากใจนี้เลย ไม่มี มีแต่ใจอย่างเดียว กิเลสก็เกิดอยู่ที่ใจ ฝั่งอยู่ที่ใจ ธรรมก็เกิดอยู่ที่ใจ อยู่ที่ใจอันเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่าฝ่ายไหนมีอำนาจมาก ฝ่ายนั้นก็ทำงาน เช่นอย่างกิเลสมีอำนาจมาก มันก็จุดลากจิตใจสัตว์ไปถลุลงเสียหายหมด ถ้าธรรมะได้ถูกรื้อฟื้นขึ้นมา ก็ค่อยรุ่งตัวได้ ๆ แล้วเปิดตัวขึ้นมา ก็กลายเป็นธรรมครองใจไปได้ อยู่ทีนี้นะ เราอย่าเข้าใจว่าธรรมก็ดี มรรคผลนิพพานก็ดี บาปบุญอะไรก็ดีจะไปอยู่ในสถานที่นั้นสถานที่นี้ กาลนั้นเวลานี้ สมัยนั้นสมัยนี้ ไม่มี มีอยู่ที่หัวของสัตว์เท่านั้น นอกนั้นไม่มีที่รับรองกิเลสกับธรรมได้เลย มีใจเท่านั้นเป็นผู้รับรองและเครื่องกำจัดกิเลสก็คือธรรม

ไม่ใช่ทำเอาง่าย ๆ นะ ทำอะไร ๆ ก็ดีให้พิจารณา อย่างที่เทศน์เมื่อวานนี้ เรายังสะดุดใจอยู่ไม่หยุดนะ เทศน์อย่างพระเปรตมาจากไหนเราก็ไม่รู้ละนะ โอ้ย.ง่ายเหลือเกินนะ ง่ายมากที่เดียว บำเพ็ญอะไรง่ายมาก ก็มันไม่ได้บำเพ็ญมันมาไม่เฉย ๆ โม่แบบลับตาชนฝาให้เห็นอยู่ต่อหน้าต่อตาละซิ มันจะไม่อดคิดได้ยังไง อะไรง่ายนิดเดียว ไม่มีอะไรยากเลย ก็มันไม่ได้ทำ มันไม่เฉย ๆ โม่แล้วก็ลับตาโม่ชน

ต้นเสาให้คนตาดีเขาเห็นด้วยนะ มั่นนำทุเรศไหม ฟิงซิ เวลาที่กำลังโม่ไปทุกแห่งทุก
หน เรานี้กลัวมันจะไม่มีโลกอยู่นั้นแหละ ก็มันมีแต่เรื่องเป็นมหากัณฑ์ต่อธรรมทั้งนั้น
แสดงมาอะไรมีแต่มหากัณฑ์ของธรรม ๆ ผู้เสาะแสวงหาธรรมจะทนอยู่ได้ยังไง ทนฟังได้
ยังไง นี่ละตรงที่ว่ามันจะไม่มีโลกอยู่ ไม่มีใครยอมรับละซิ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ พอ
หลังจากนี้วันนี้จะได้ไปร้อยเอ็ดเสียก่อน ไปค้างที่วัดท่านศรี จากนั้นวันพรุ่งนี้ก็ย้อนมาที่
มหาสารคาม เทศน์มหาสารคามแล้วก็กลับวันพรุ่งนี้ มาเทศน์ตอนบ่าย จากนั้นแล้วก็
กลับมาวัด แต่วันนี้จะไปค้างที่ร้อยเอ็ด วัดป่ากุงเสียก่อน วัดท่านศรี

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com